

(Վարդանայ Մեկնութիւնն Հնգամասենին), ընկերակցութեամբ ուրիշ երկու գրիչներու: Օրինակութեանս կցած է Սիմէոն ընդարձակ պատմական Յիշատակարան մը<sup>20</sup>, ուր խօսելով ցաւած սրտով Լեհաստանի եկեղեցական անցուղարձերու մասին, կը պատմէ թէ «օր մի գտեալ էրէց մի ի քաղաքն (Լվով), որ եկեալ էր առ հիւանդան, կոխեցին գոռնն (հրամանաւ Նիկողայոս արքեպիսկոպոսին), կալան զէրէցն եւ տանէին ընդ մէջ քաղաքին... եւ իբրեւ տարան, ածին զնա առաջի նորա (արքեպիսկոպոսին), ընդ որս էի եւ ես եղկիլիս, զոր յետ բազում գանից եւ զգլանաց ետ ի չղթայս»: Դարձեալ պատմելով սուրտան Մուրատի Երեւանի վրայ կատարած արշաւանքին եւ պարտութեան մասին՝ կ'աւելցնէ. «Եւ ասին թէ սուլթան Մուրատն փախտական դարձաւ ի տուն. եւ այլք ասեն թէ մնաց ի ձմեռանոցն Համիթ. եւ գայլն յայլում վայրի գրեցուի: Չայս սակաւս փոքր ի շատէ ծանուցաք ըստ կարի մերում, որպէս լուաք ի հաւատարիմ արանց»: Յիշատակարանս աւարտած է Սիմէոն 1636, զեկտեմբեր 15ին: Թէ ունեցա՞ւ անիկա առիթ սուրտան Մուրատի արշաւանքի վրայ միլևանդամ խօսելու «յայլում վայրի», ծանօթ չէ ինձի:

Այս տեղ կը կորսնցնենք Սիմէոն դպրի կենդանութեան հետքերը:

<sup>20</sup> Յիշատակարանս կը գետեղեմ ամբողջութեամբ զորոնց Յաւելուածին մէջ, էջ 405—420: